

Tuomiolauselma

1) Kun Ruotsin kuningaskunta ei ole huolehtinut siitä, että Lyckselen, Malån ja Pajalan taajamien jätevedet käsitellään biologisesti tai vastaavalla tavalla ennen vesistöön johtamista, se ei ole noudattanut yhdyskuntajätevesien käsittelystä 21.5.1991 annetun neuvoston direktiivin 91/271/EY, sellaisena kuin se on muutettuna 22.10.2008 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1137/2008, 4 artiklan, luettuna yhdessä direktiivin 91/271, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1137/2008, 10 artiklan kanssa, mukaisia velvoitteitaan, ja

kun Ruotsin kuningaskunta ei ole toimittanut Euroopan komissiolle oikeudenkäyntiä edeltäneen menettelyn aikana tietoja, joita komissio tarvitsi voidakseen arvioida, täyttivätkö Habon ja Törebodan taajamien jätevedenpuhdistamot direktiivin 91/271, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1137/2008, mukaiset vaatimukset, Ruotsin kuningaskunta ei ole noudattanut SEU 4 artiklan 3 kohdan mukaisia velvoitteitaan.

2) Kanne hylätään muilta osin.

3) Euroopan komissio ja Ruotsin kuningaskunta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

(¹) EUVL C 87, 16.3.2020.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kuudes jaosto) 9.9.2021 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Landgericht Ravensburg – Saksa) – UK v. Volkswagen Bank GmbH (C-33/20), RT, SV ja BC v. Volkswagen Bank GmbH ja Skoda Bank, Volkswagen Bank GmbH:n sivuliike (C-155/20) sekä JL ja DT v. BMW Bank GmbH ja Volkswagen Bank GmbH (C-187/20)

(Yhdistetyt asiat C-33/20, C 155/20 ja C-187/20) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö – Kuluttajansuoja – Direktiivi 2008/48/EY – Kulutusluotto – 10 artiklan 2 kohta – Pakolliset maininnat sopimuksessa – Velvollisuus mainita luottotyyppi, luottosopimuksen kesto, viivästyskorko ja luottosopimuksen tekoheikellä sovellettavan viivästyskoron mukauttamismekanismi – Viivästyskoron mukauttaminen jäsenvaltion keskuspankin määrittämän peruskoron muuttumisen perusteella – Luoton enneaikaisen takaisinmaksun tapauksessa maksettava korvaus – Velvollisuus täsmentää viivästyskoron ja korvauksen muuttamisen laskentatapa – Ei ole velvollisuutta mainita kansallisessa lainsäädännössä säädettyjä luottosopimuksen päättämismahdollisuuksia, joista ei säädetä direktiivissä 2008/48 – 14 artiklan 1 kohta – Kuluttajan peruuttamisoikeus, joka perustuu 10 artiklan 2 kohdan mukaisen pakollisen maininnan puuttumiseen – Tämän oikeuden käyttäminen määrääjän päätyttyä – Luotonantajalle osoitettu kielto esittää oikeudenmenetysväite tai väite oikeuden väärinkäytöstä)

(2021/C 462/14)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Landgericht Ravensburg

Pääasian asianosaiset

Kantajat: UK (C 33/20), RT, SV, BC (C-155/20), JL ja DT (C-187/20)

Vastaajat: Volkswagen Bank GmbH (C-33/20), Volkswagen Bank GmbH ja Skoda Bank, Volkswagen Bank GmbH:n sivuliike (C-155/20) sekä BMW Bank GmbH ja Volkswagen Bank GmbH (C-187/20)

Tuomiolauselma

- 1) Kulutusluottosopimuksista ja neuvoston direktiivin 87/102/ETY kumoamisesta 23.4.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/48/EY 10 artiklan 2 kohdan a, c ja e alakohtaa on tulkittava siten, että luottosopimuksessa on ilmoitettava selkeästi ja tiiviisti, että kyseessä on kyseisen direktiivin 3 artiklan n alakohdassa tarkoitettu "liitännäinen luottosopimus" ja että kyseinen sopimus on tehty määräajaksi, jos asia on näin.
- 2) Direktiivin 2008/48 10 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, ettei siinä edellytetä, että kyseisen direktiivin 3 artiklan n alakohdassa tarkoitettussa "liitännäisessä luottosopimuksessa", jolla yksinomaan rahoitetaan tavaran toimittamista koskeva sopimus ja jossa määrätään, että luoton määrä maksetaan kyseisen tavaran myyjälle, mainitaan, että kuluttaja vapautetaan velvoitteestaan maksaa kauppahinta maksettua määrää vastaavilta osin ja että myyjän on luovutettava kaupan kohde kuluttajalle, mikäli kauppahinta on suoritettu kokonaisuudessaan.
- 3) Direktiivin 2008/48 10 artiklan 2 kohdan l alakohtaa on tulkittava siten, että luottosopimuksessa on mainittava konkreettisen prosenttiosuuden muodossa kyseisen sopimuksen tekoheikellä sovellettava viivästyskorko, ja siinä on selitettävä konkreettisesti viivästyskoron mukauttamismekanismi. Jos kyseessä olevan luottosopimuksen osapuolet ovat sopineet, että viivästyskorkoa muutetaan jäsenvaltion keskuspankin määrittämän ja virallisessa lehdessä julkaistavan peruskoron muutoksen perusteella, joka on helposti löydettävissä, kyseiseen sopimukseen sisältyvä viittaus mainittuun peruskorkoon riittää edellyttäen, että viivästyskoron laskentatapa peruskoron perusteella on esitetty mainitussa sopimuksessa. Tältä osin kahden edellytyksen on täytyttävä. Ensinnäkin tämän laskentatavan esittämisen on oltava helposti sellaisen keskivertokuluttajan ymmärrettävissä, jolla ei ole rahoitusalaan erikoistunutta osaamista, ja tämän esittämisen on mahdollistettava se, että hän voi laskea viivästyskoron mainitun sopimuksen sisältämien tietojen perusteella. Toiseksi mainitun peruskoron muuttamisen taajuus, joka määritetään kansallisissa säännöksissä, on myös mainittava kyseessä olevassa luottosopimuksessa.
- 4) Direktiivin 2008/48 10 artiklan 2 kohdan r alakohtaa on tulkittava siten, että direktiivin 2008/48 10 artiklan 2 kohdan r alakohtaa on tulkittava siten, että luottosopimuksessa on luoton ennakaiseen takaisinmaksuun perustuvan korvauksen laskemiseksi ilmoitettava kyseisen korvauksen laskentatapa konkreettisesti siten, että keskivertokuluttaja voi ymmärtää sen helposti niin, että hän voi kyseisessä sopimuksessa annettujen tietojen perusteella määrittää ennakaisen takaisinmaksun yhteydessä maksettavan korvauksen määrän.
- 5) Direktiivin 2008/48 10 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, ettei siinä edellytetä, että luottosopimuksessa mainitaan kaikki tilanteet, joissa luottosopimuksen osapuolille tunnustetaan sopimuksen päättämistä koskeva oikeus, josta ei säädetä tällä direktiivillä vaan yksinomaan kansallisessa lainsäädännössä.
- 6) Direktiivin 2008/48 14 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että luotonantaja vetoaa oikeudenmenetykseen silloin, kun kuluttaja käyttää peruuttamisoikeuttaan tämän säännöksen mukaisesti siinä tapauksessa, että jokin tämän direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa säädetystä maininnoista ei sisällynyt luottosopimukseen eikä sitä ole myöskään myöhemmin asianmukaisesti ilmoitettu, siitä riippumatta, oliko kyseinen kuluttaja tietämätön peruuttamisoikeudestaan, kun hän ei ollut vastuussa tästä tietämättömydestä.
- 7) Direktiiviä 2008/48 on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että luotonantaja voisi pätevästi katsoa, että kuluttaja on käyttänyt väärin kyseisen direktiivin 14 artiklan 1 kohdassa säädettyä peruuttamisoikeuttaan, kun jokin mainitun direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa säädetystä pakollisista maininnoista ei sisälly luottosopimukseen eikä sitä ole myöskään myöhemmin asianmukaisesti annettu tiedoksi, siitä riippumatta, oliko kuluttaja tietämätön peruuttamisoikeudestaan.

- 8) Direktiivin 2008/48 10 artiklan 2 kohdan t alakohtaa on tulkittava siten, että luottosopimuksessa on mainittava olennaiset tiedot kaikista kuluttajan käytettävissä olevista tuomioistuinten ulkopuolisista valitus- tai oikeussuojajamennettelyistä ja tarvittaessa kunkin menettelyn kustannuksista, siitä, onko valitus tehtävä tai oikeussuojakeinoa käytettävä kirjeitse vai sähköisesti, fyysisestä tai sähköisestä osoitteesta, johon tällainen valitus tai oikeussuojakeino on lähetettävä, sekä muista muodollisista edellytyksistä, joita tähän valitukseen tai oikeussuojakeinoon sovelletaan. Näiden tietojen osalta pelkkä luottosopimuksessa oleva viittaus verkkosivulla saatavilla oleviin menettelysääntöihin tai tuomioistuimen ulkopuolisia valitus- tai oikeussuojajamennettelyjä koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä sisältäviin muihin toimiin tai asiakirjoihin ei ole riittävä.

(¹) EUVL C 161, 11.5.2020. EUVL C 230, 13.7.2020. EUVL 255, 3.8.2020.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kahdeksas jaosto) 2.9.2021 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Verwaltungsgericht Köln – Saksa) – Telekom Deutschland GmbH v. Saksan valtio, jota edustaa Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen

(Asia C-34/20) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö – Sähköinen viestintä – Asetus (EU) 2015/2120 – 3 artikla – Avoin internetyhteys – 3 artiklan 1 kohta – Loppukäyttäjien oikeudet – 3 artiklan 2 kohta – Loppukäyttäjien oikeuksien käyttämistä rajoittavia sopimuksia ja kaupallisia käytäntöjä koskeva kielto – 3 artiklan 3 kohta – Velvollisuus kohdella tietoliikennettä yhdenvertaisesti ja syrjimättömästi – Mahdollisuus panna täytäntöön kohtuullisia liikenteenhallintatoimenpiteitä – Niin sanottua nollatariffia koskeva hinnoitteluvaihtoehto – Kaistanleveyttä koskeva rajoitus)

(2021/C 462/15)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Verwaltungsgericht Köln

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Telekom Deutschland GmbH

Vastaaja: Saksan valtio, jota edustaa Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen

Tuomiolauselma

Avointa internetyhteyttä koskevista toimenpiteistä ja yleispalvelusta ja käyttäjien oikeuksista sähköisten viestintäverkkojen ja palvelujen alalla annetun direktiivin 2002/22/EY sekä verkkovierailuista yleisissä matkaviestinverkoissa unionin alueella annetun asetuksen (EU) N:o 531/2012 muuttamisesta 25.11.2015 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2015/2120 3 artiklaa on tulkittava siten, että se, että kaistanleveyttä rajoitetaan videoiden suoratoistoon sovelletun niin sanottua nollatariffia koskevan hinnoitteluvaihtoehdon aktivoimisen vuoksi riippumatta siitä, onko kyse yhteistyökumppanien vai muiden sisällöntarjoajien videoiden suoratoistosta, on ristiriidassa kyseisen artiklan 3 kohdasta johtuvien velvollisuuksien kanssa.

(¹) EUVL C 137, 27.4.2020.